

Forsamlingen spredte sig langsomt over Pladsen, og de, som havde maattet staa op under Foredraget, slog sig ned i Græsset.

Per gik op til Inger og hendes Veninder. De unge Piger havde netop rejst sig for at gaa ned til de andre; men nu foreslog Per, at de skulde benytte Ventetiden til at se sig lidt om i den smukke Skov. Frøknerne Clausen viste sig straks villige. Inger derimod tøvede med Svaret. Hun skottede med et tvivlraadigt Blik ned til Pladsen foran Talerstolen, hvor hendes Moder stod i Samtale med Hofjægermesterinden. Inger slægtede ogsaa i den Henseende sin Moder og dennes Provins-Patricierfamilje paa, at hun var meget nøjeregnende med Overholdelse af Formen. Men den ældste Clausen, den fuldbarmede Gerda, tog hende resolut under sin ene Arm, greb Søsteren under den anden og trak afsted med dem begge.

Samme Frøken Gerda havde hele Tiden lidt vanskeligt ved at holde sine livfulde brune Øjne fra Per. Hendes mandhaftige Væsen var kun et Skalkeskjul for hendes kvindelige Beundring. Søsteren, der endnu halvt var Barn, lod sig smitte af hendes Tone og hængte sig leende paa hendes Arm som en overgiven Skoletøs.

Men Per havde ikke Tanke for andre end Inger. Han fandt, at de andre ved nærmere Bekendtskab var lovlig tarvelige, og han kunde ikke lade være med at tænke paa, om ikke Inger følte sig lidt forlegen paa sine Veninders Vegne. I hvert Fald gik hun og saae ned for sig og blev mere og mere faamælt, jo taabeligere de andre fjasede.

Det havde allerede den foregaaende Aften slaaet ham, hvor fornem hendes Holdning var i Sammenligning med de andres, hvor selvbevidst og jom-